

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/31/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125011328
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8125011328.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Mariána Sninského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.11.2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/, písm. e/ Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. OT/31/2025 zo dňa 29.09.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného A. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov uznal obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. D. XXXX/X, E. F., G. A., t. č. v ÚVV Prešov, za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. c), písm. e) Tr. zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

- dňa 03.09.2025 v čase okolo 16:20 hod. pod vplyvom alkoholu, z kuchyne bytu na ul. C. č. XXXX/X vo E. F., po hádke so svojou matkou H. B. sa jej vyhrážal najmenej jedenkrát, keď jej povedal „vyhodím ťa z bytu, zabijem ťa, odíď dnes do deviatej z bytu, lebo ti pichnem nôž do krku“, pričom menovaná sa v tom čase nachádzala vo svojej izbe a po tejto vyhrážke v obave o svoj život sa zavrela do svojej izby a zavolała políciu.

Za to mu bol podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení a po poučení o opravnom prostriedku podal obžalovaný A. B. odvolanie proti výroku o vine a aj výroku o treste, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnil, a to tak, že po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní celého na vec sa vzťahujúceho spisu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Prešove oslobodil, alternatívne aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie. Ďalej uviedol, že samotné konanie vedené na Okresnom súde Prešov považuje za absurdné, neakceptovateľné a dlhodobo neudržateľné. V kontexte zásady kontradiktórnosti je nepredstaviteľné, aby súd suploval prácu prokuratúry a vykonával v rámci dokazovania „nadprácu“, a to len za účelom vidiny odsudzujúceho rozsudku. Takýto precedens vážne ohrozuje právo obvineného na spravodlivý proces v kontexte jeho práva na nezávislý a nestranný súd. Jedná sa o významné porušenia práv garantované právnym štátom. Zdôraznil, že úloha súdu na hlavnom pojednávaní nie je taká, že by mal súd aktívne vykonávať dokazovanie ohľadne viny, nakoľko dôkazné bremeno ohľadne viny má prokurátor, súd by sa nemal stavať do úlohy akéhosi pomocníka

prokurátora (tretej strany), ktorý by prokurátorovi dopĺňal, či dotváral dokazovanie v prípadoch jeho pasivity, a to tak, aby mohol prokurátorovi vyhovieť. Poznamenal, že porušenie zásady rovnosti strán (v rámci konfrontačnej zásady), či porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdu nemôže ospravedlniť zisťovanie tzv. objektívnej pravdy. Trestný poriadok nepozná žiadne ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť vnášať do dokazovania svoj pohľad na vec, svoje dôkazy nikým nenavrhnuté. Poukázal na zásadu kontradiktórnosti trestného konania. Považoval za neprijateľné, aby mal súd v súdnom konaní všetko sám objasniť, preukázať a rozhodnúť. Poukázal na nález Ústavného súdu ČR zo dňa 14.05.2008, sp. zn. II. ÚS 2014/2007, v ktorom vytkol súdu aktívne zasahovanie do dokazovania pri pasivite prokurátora, keď zdôraznil, že odsúdenie páchatel'a trestnej činnosti je primárne vecou štátneho zastupiteľstva, že je to teda štátne zastupiteľstvo, kto nesie zodpovednosť za to, aby súdu predložená vec bola podložená procesne použiteľnými dôkazmi potrebnými k rozhodnutiu o vine a treste v súlade s podanou obžalobou. Všeobecné súdy sa preto nikdy nesmú stavať do pozície pomocníka verejnej žaloby usilujúceho taktiež o odsúdenie. Princíp spravodlivého procesu a z neho vyplývajúceho rozvrhnutia úloh jeho jednotlivých účastníkov je potrebné vykladať tak, že pred súdom má byť vykonané dokazovanie v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie, ktoré ale nemusí byť odsudzujúce. Poznamenal, že predmetné rozhodnutie je primerane použiteľné aj v právnych podmienkach SR, nakoľko zakladá zásada trestného konania vyjadrená v § 2 ods. 10 Tr. poriadku uvádza, že orgány činné v trestnom konaní majú súdu umožniť spravodlivé rozhodnutie (spravodlivým rozhodnutím je samozrejme aj oslobodzujúce rozhodnutie, ak prokurátor neunesol dôkazné bremeno). Bol toho názoru, že obžaloba ako ani súdom prvého stupňa vyhlásený rozsudok jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázali, aby obžalovaný naplnil svojím konaním kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zákona. Mal za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu k poškodenej nedošlo k vyhrážkam smrťou ťažkou ujmu, na zdraví alebo inou ťažkou ujmu takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Orgány činné v trestnom konaní neprodukovali vo vzťahu k obžalovanému žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by svedčil o tom, že obžalovaný sa takéhoto skutku aj reálne dopustil, resp. či jeho konanie mohlo vzbudiť u poškodenej dôvodnú obavu. Uzavrel, že s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, možno vykonané dokazovanie hodnotiť ako tendenčné a skutkovo nepodložené. To znamená, že stíhané konanie obvineného nemožno v tomto smere hodnotiť ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, a to pre absenciu naplnenia objektívnej stránky predmetného prečinu. Z okolností posudzovaného prípadu možno zároveň konštatovať, že konanie obvineného nenaplnia ani skutkovú podstatu žiadneho iného trestného činu upraveného v osobitnej časti Trestného zákona. S ohľadom na princíp prezumpcie neviny a právo na spravodlivý proces potom nie je možné akceptovať odsúdenie obžalovaného za situácie, keď v konaní pred súdom, nebol produkovaný ani jeden jediný priamy dôkaz. Sporné čítanie zápisnice o výpovedi svedka — poškodenej z prípravného konania, u ktorého a priori nie je možné vylúčiť záujem na výsledku konania, pričom táto svedecká výpoveď je posúdená ako vierohodná len s odôvodnením, že bola uskutočnená pod hrozbou sankcie v prípade krivej výpovede. Zdôraznil, že sama poškodená v konaní pred súdom odmietla vypovedať, čo odôvodnila tým, že „chce, aby sa syn vrátil domov“. Poukázal na to, že súdy sú povinné dôkladne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich výpovedí a postupovať obzvlášť starostlivo a obozretne pri hodnotení týchto výpovedí a vyvodzovaní skutkových záverov, a to za prísneho rešpektovania princípov prezumpcie neviny. Vo vzťahu ku vykonanému dokazovaniu a jeho výsledkom uviedol, že z odôvodnenia súdu prvého stupňa nevyplýva, ako sa ten vysporiadal s námietkami obžalovaného k zistenému skutkovému stavu, na ktoré v priebehu trestného konania poukazoval obžalovaný sám, resp. prostredníctvom svojho obhajcu. S poukazom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd po preskúmaní celého na vec sa vzťahujúceho spisu zrušil odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry v Prešove oslobodil, alternatívne aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

Okresný prokurátor podal odvolanie voči výroku o treste v neprospech obžalovaného, a to z dôvodu, že považuje trest odňatia slobody uložený obžalovanému v predmetnom rozsudku vo výmere 16 mesiacov za neprimerane nízky. Uviedol, že v prípade spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona je možné páchatel'ovi tohto prečinu uložiť trest odňatia slobody v rozsahu 6 mesiacov až 3 roky. Poukázal na to, že z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že tomu bol trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/65/2022 zo dňa 04.04.2022 uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov za spáchanie prečinu ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona v súbehu s prečinom marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona. Trest bol obžalovaným vykonaný dňa 28.02.2023.

Poukázal na to, že od vykonania trestu je z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR zrejmé, že obžalovaný spáchal 10 priestupkov, z toho štyrikrát priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Z uvedeného vyplýva, že predchádzajúci trest odňatia slobody, ktorý bol obžalovaným vykonaný dňa 28.02.2023, nesplnil účel trestu vyjadrený v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zákona, najmä podmienky vytvorené v ústave na výkon trestu odňatia slobody na výchovu obžalovaného nevedli k tomu, aby ten viedol v budúcnosti riadny život, keďže sa neustále dopúšťal protiprávneho konania, pričom raz z toho sa dopustil spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu aj voči svojej vlastnej matke. Poukázal na to, že obžalovaný sa dopustil spáchania trestného činu voči blízkej osobe, svojej matke v dôchodkovom veku, s ktorou žije v spoločnej domácnosti a ktorej sa vyhrážal zabitím takým spôsobom, že v nej vzbudil dôvodnú obavu o život a zdravie. Obžalovaný počas celého priebehu prípravného konania a konania pred súdom popieral spáchanie skutku, zľahčoval jeho správanie voči poškodenej a predmetný skutok považoval len za bežnú hádku. Obžalovaný ani raz, či už počas výpovede v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, alebo počas výpovede v konaní pred súdom v procesnom postavení obžalovaného, neľutoval svoje konanie voči svojej vlastnej matke ako poškodenej. Obžalovaný neprejavoval žiadne znaky ľútosti nad svojim konaním, ktorým vzbudil u svojej matky takú dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, že tej neostávalo nič iné, len sa obrátiť na orgány činné v trestnom konaní. Ďalej uviedol, že z odpisu registra trestov v spojení s výpisom z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že možnosť nápravy obžalovaného je nízka, nakoľko sa neustále dopúšťa protiprávneho konania aj po vykonaní trestu odňatia slobody. Na strane obžalovaného bola konštatovaná jedna priťažujúca okolnosť, a to, že už bol za trestný čin odsúdený. S prihliadnutím na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, priťažujúcu okolnosť, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, je výmera trestu odňatia slobody uloženého predmetným rozsudkom 16 mesiacov neprimerane nízka. Navrhol napadnutý výrok o treste zrušiť a uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného okresný prokurátor uviedol, že pokiaľ sa týka námietky vo vzťahu k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a vykonanie prečítania zápisnice poškodenej z prípravného konania bez návrhu prokurátora či obhajoby, uviedol, že poškodená na hlavnom pojednávaní odoprela vypovedať z dôvodu uvedeného v § 130 Tr. poriadku. Podľa § 263 ods. 4 Tr. poriadku je možné prečítať výpoveď svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní podľa ustanovenia § 130 Tr. poriadku odoprel vypovedať, len vtedy, ak bol pred výsluchom poučený o práve odoprieť vypovedať a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva a aj ak výsluch bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim Trestnému poriadku. Bol toho názoru, že obidve podmienky boli splnené na to, aby sudca mohol vykonať dokazovanie prečítaním zápisnice z výsluchu poškodenej v prípravnom konaní. Zdôraznil, že obžalovaným spomínaný návrh prokurátora sa vyžaduje v prípade uvedenom v ustanovení § 264 ods. 1 Tr. poriadku, kedy je možné svedkovi predložiť zápisnicu o jeho skoršej výpovedi, ak sa od nej svedok odchytil v podstatných bodoch, a to na vysvetlenie rozporov v jeho výpovediach. O uvedený prípad sa na hlavnom pojednávaní nejednalo, na čo poukázal Okresný súd Prešov aj v samotnom odôvodnení predmetného rozsudku. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že ak by aj bol v danom prípade vyžadovaný návrh prokurátora na prečítanie zápisnice o výsluchu poškodenej z prípravného konania na hlavnom pojednávaní, tak takýto návrh podal konajúcemu súdu vo veci konajúci prokurátor písomne v rámci samotnej obžaloby podanej dňa 05.09.2025 pod sp. zn. 3 Pv 363/25/7707-12. Pokiaľ sa týka námietky nepreukázania spáchania skutku obžalovanému, tak mal za to, že spáchanie predmetného skutku preukázateľne vyplýva nielen z výsluchu poškodenej vykonanom v prípravnom konaní, ktorého zápisnica bola prečítaná na hlavnom pojednávaní, ale aj z výsluchu svedka vykonanom na hlavnom pojednávaní, ktorý uviedol skutočnosti podporujúce pravdivosť tvrdení uvádzaných poškodenu. file_0.jpg

file_1.wmf

Navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné.

Obžalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora uviedol, že je nesporné a nepochybné, že konanie pred okresným súdom bolo vykonané v priamom rozpore so zásadou ústnosti, bezprostrednosti a kontradiktórnosti, čím došlo k zásahu do práv obžalovaného. Poukázal na prezumpciu neviny a zásadu „in dubio pro reo“, čo prokurátor vo svojom odvolaní opakovane opomína. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave pod sp. zn. 3To/131/2015, z ktorého vyplýva, že pokiaľ je na hlavnom pojednávaní prokurátor nečinný vo vzťahu k výsluchu obžalovaného, svedkov a znalcov a nezisťuje

určité okolnosti skutku podstatné pre rozhodnutie, nie je povinnosťou súdu tieto osoby vypočítať k týmto prokurátorom nezisťovaným okolnostiam a nahrádzať tak procesné postavenie prokurátora, keďže by takým postupom bola porušená zásada rovnosti strán. Obžalovaný navrhol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry v Prešove ako nedôvodné zamietnuť a zrušiť odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodiť, alternatívne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvej inštancie.

Na základe takto riadne a včas podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, proti ktorému obžalovaný aj okresný prokurátor podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a ani okresného prokurátora v tomto prípade dôvodné nie sú.

Z dôvodov napadnutého rozsudku je zrejmé, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva skutočnosť ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné, a preto na tieto krajský súd aj v podrobnostiach poukazuje.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivito aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Z hľadiska otázky viny, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku v dostatočnej miere uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ako aj s tvrdeniami poškodenej H. B. a svedkyne I. C. o tom, ako malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obžalovaný trestne stíhaný.

Krajský súd preto v zásade nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto korešpondujú s výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, sa stal, má znaky trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný A. B., pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojil, nemá o nich pochybnosti a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Obžalovaný sa pri svojej obhajobe na hlavnom pojednávaní po vyhlásení, že je nevinný, vyjadril ku skutku tak, že to bola len čistá hádka, nič viac, len sa povadili s matkou. V predmetný deň prišiel z fušky domov, najedol sa, o niečom sa s mamou bavili a hádali sa pre peniaze a o práci. Požil alkoholické nápoje, 4 až 5 poldecákov a aj pivo. Požil ich poobede u kamaráta na fuške. Nepamätá si presne, aké slová padali a čo si všetko s mamou povedali, ale vie, že sa jej nevyhrážal. Poškodená mu niekedy pripomína, že by si mal nájsť stálu prácu a starať sa o ňu, pretože je chorá, občas mu to vyčíta, má aj prísľub do práce. S poškodenou žije približne sedem rokov. K nadávkam, vyhrážkam, fyzickému kontaktu medzi ním a mamou v minulosti nedošlo a v predmetný deň sa necítil veľmi opitý. Výdavky na domácnosť a inkaso platí poškodená, on niekedy z fušiek platí sociálku, ale v zásade väčšinu financuje poškodená. V rámci bytového domu má problémy so susedmi, hlavne rušenie nočného klúdu zo strany susedov, veľakrát na nich volal políciu, dostali aj pokuty, a to sa opakovalo viackrát. So susedmi však osobne konflikt nemal.

Obžalovaného zo spáchania skutku v prvom rade usvedčujú predovšetkým výpovede jeho matky – svedkyne poškodenej H. B. z prípravného konania. Na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení poškodená využila svoje právo odprieť vypovedať, a to z dôvodu, že obžalovaný je jej syn a chce, aby išiel domov. Z obsahu spisu však vyplýva, že poškodená bola v prípravnom konaní pred výpoveďami

poučená o možnosti odoprieť vypovedať, ale toto právo nevyužila, výslovne uviedla, že napriek tomu, že obvinený je jej syn, vypovedať bude. V uvedených výpovediach (pred a po vznesení obvinenia), poškodená vypovedala v podstate rovnako, jasne označila páchatel'a skutku - obžalovaného a opísala priebeh skutku tak, že obžalovaný sa vrátil z pohrebu okolo 16.00 hod pod vplyvom alkoholu, čo je uňho častým zvykom. Ona v tom čase bola doma vo svojej izbe, kde spí a v ktorej pozerala televízor. Hneď ako obžalovaný došiel do bytu, prešiel okolo jej izby, kedy videla, že je opitý a kedy v tom čase bol porozopínaný a vošiel do obývačky, odkiaľ začal kričať, že má vypadnúť z bytu, že je trúba a že ho odhlásila z pobytu na adrese, kde bývajú, čo však nebola pravda, pretože bola v ten deň len predĺžiť nájom na ďalší rok. Poškodená na to nijako nereagovala a neodpovedala. Následne obžalovaný prešiel do kuchyne, kde kričal, že ju zabije. Vtedy vyšla zo svojej izby a spýtala sa ho, že prečo má ísť preč z bytu, že ona ho platí. Vtedy obžalovaný ku nej priskočil a kričal, že má z bytu vypadnúť. Hneď na to sa vrátila do svojej izby, kedy obžalovaný začal kričať slovami „vyhodím ťa z bytu, zabijem ťa, odíď dnes do deviatej z bytu, lebo ti pichnem nôž do krku“. Vtedy sa zľakla, vystrašilo ju to, zatvorila dvere vo svojej izbe a stála pri dverách. Počas toho zavolała na políciu, lebo toto jeho správanie sa za posledné dni stupňovalo, v zmysle, že jej škaredo nadával, že je špinavá piča, kurva, aby zdochla, aby do rána nevstala na nohy, kedy rozbil pritom tanier tak, že hodil o zem. Takéto jeho správanie trvalo približne 1,5 roka, odkedy prišiel z basy, ale k fyzickému útoku zatiaľ nedošlo. V druhej výpovedi po vznesení obvinenia poškodená uviedla, že ju správanie jej syna veľmi vystrašilo, zavrela sa vo svojej izbe a zavolała políciu, vzhľadom na to, že nie je ochotná trpieť takéto správanie obžalovaného, ktoré je stále horšie a horšie a stále sa ho viac a viac bojí. Stále jej viac nadáva, že je špinavá piča, kurva, aby už zomrela a podobne. K fyzickému napadnutiu zatiaľ nikdy nedošlo, avšak jeho správanie vykazovalo známky toho, že by to bol schopný urobiť. Často chodí po byte, pľuje po ňom. Keď z bytu odišiel, našla na zemi hodený kuchynský nôž. Vulgárne sa ku nej správal bežne, avšak zhoršené správanie vidí, odkedy prišiel z basy. Mala obavu o svoj život, veľmi sa zľakla, pretože sa vážne bála, že by to skutočne mohol spraviť.

Výpovede poškodenej z prípravného konania sú podporené výpoveďou svedkyne I. C. z hlavného pojednávania. Táto spočiatku odmietla vypovedať z osobných dôvodov pre ňu a pre jej rodinu, následne však po opätovnom poučení samosudcom o zákonných dôvodoch na odopretie výpovede a po poučení o možnosti uloženia poriadkovej pokuty, svedkyňa vo svojej výpovedi nepriamo potvrdila hodnovernosť výpovedí poškodenej, keďže uviedla, že vnímala akurát zvuky, ktoré sa k nej dostávali cez stenu. Má načúvací aparát a v podstate ani nerozumela, čo tam hovoria. Počuje zvuky, ale nerozumie slová, čo človek konkrétne rozpráva. Počula, že tam bol hluk, krik, sem tam nejaký buchot. V podstate to bola nejaká polhodina asi čo prišla z práce, polhodinu sa diali tie zvuky a potom už prišli policajti. Čo sa týka minulosti, to vôbec nemôže potvrdiť, či to bolo presne medzi obžalovaným a matkou, sem tam keď sa niečo deje, tak to počuje u susedov, ale nevie presne povedať, že medzi akými konkrétnymi osobami sa to vyskytlo. Konflikty s obžalovaným nemali vyslovene medzi sebou. Vníma ho ako normálneho, on je v poriadku, len keď ma vypité, tak je sem tam vulgárny, ale keď nemá vypité, tak je v poriadku. S poškodenou sa v podstate donedávna ani nepoznali, vníma ju ako susedu. Bavili sa s poškodenou o tom skutku, ešte v ten deň, ona bola v šoku, zľaknutá, tak prišla za ňou, že ako sa má, bolo to také, že čo sa stalo, ona v podstate ani nechcela rozprávať, bola taká zľaknutá. Zavolała políciu, pretože sa hádali, že bol opitý a že rozprával stále to isté dookola. Nevrela jej, ani čo konkrétne sa tam stalo, vravela len, že bola zľaknutá a ona potom išla do izby. To jej hovorila, že bola v izbe.

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, kto sa inému vyhráza smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) závažnejším spôsobom konania,
- b) na chránenej osobe,
- c) preto, aby inému zmaril alebo sťažil uplatnenie jeho základných práv a slobôd,
- d) z osobitného motívu, alebo
- e) verejne.

Podľa § 139 ods. 1 písm. c) a písm. e) Tr. zákona, chránenou osobou sa rozumie blízka osoba a osoba vyššieho veku.

Pokiaľ sa týka tvrdenia obžalovaného, že išlo len o čistú hádku a aj keď sa necítil veľmi opitý, nepamätá si presne, aké slová padali a čo si všetko s mamou povedali, ale vie, že sa jej nevyhrážal, krajský súd uvádza, že v tomto ohľade je podstatné nahliadnuť na objektívnu stránku skutkovej podstaty tohto trestného činu, ktorá spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Takáto vyhrážka musí byť prednesená takým spôsobom, resp. za takých okolností, že vzbudí u poškodeného (poškodenej) dôvodnú obavu o jej naplnení, či už vzhľadom na osobu páchatel'a, či tento má akúkoľvek prevahu, alebo vzhľadom na jeho správanie. Na druhej strane vyhrážka, ktorá nie je spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu, je povedaná takým spôsobom, že je nepravdepodobné, aby ju vyhrážajúca osoba naplnila, keďže na to nemá predpoklady alebo samotná intenzita vyhrážky je slabá.

Ako to vyplýva aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pri posudzovaní vyhrážky smrťou je dôležité posúdiť, aké konkrétne vyhrážky páchatel' použil, ako sa pri tom celkove správal, či nechytal do ruky nejaké predmety a tým nenaznačoval tak úmysel uskutočniť svoje hrozby (porovnaj R 38/1971). V tomto smere je dôležité skúmať aj povahu páchatel'a, či je tento schopný dopustiť sa v podnapitom stave násilného konania a či teda jeho hrozby mohli vzbudiť odôvodnenú obavu.

Krajský súd vyhodnotil výpoveď poškodenej ako presvedčivú a konzistentnú. Je toho názoru, že poškodená vnímala vyhrážky zo strany obžalovaného ako mienené vážne a tieto u nej vzbudzovali dôvodnú obavu, a to aj s prihliadnutím na okolnosti v danom čase, keďže vo svojich výpovediach z prípravného konania uviedla, že v predmetný deň na ňu obžalovaný, ktorý bol opitý, kričal, že má vypadnúť z bytu, že je trúba a že ho odhlásila z pobytu na adrese, kde bývajú. Následne na ňu obžalovaný kričal, že má z bytu vypadnúť, že ju vyhodí z bytu, zabije, nech odíde do deviatej z bytu, lebo jej pichne nôž do krku. Poškodená poukázala na to, že správanie obžalovaného trvá približne 1,5 roka a za posledné dni pred skutkom sa toto správanie stupňovalo. Nadával jej, že je špinavá piča, kurva, aby zdochla, aby do rána nevstala na nohy, rozbil pritom tanier tak, že ho hodil o zem. Správanie jej syna ju veľmi vystrašilo, nie je ochotná trpieť takéto správanie, ktoré je horšie a horšie a ona sa ho viac a viac bojí. Stále jej viac nadáva, že je špinavá piča, kurva, aby už zomrela a podobne. K fyzickému napadnutiu zatiaľ nikdy nedošlo, avšak jeho správanie vykazovalo známky toho, že by to bol schopný urobiť. Často pľuje po byte. Keď z bytu odišiel, našla na zemi hodený kuchynský nôž. Mala obavu o svoj život, veľmi sa zľakla, pretože sa vážne bála, že by to skutočne mohol spraviť.

Obavu poškodenej z vyhrážok obžalovaného a ich naplnenia nepriamo potvrdila aj svedkyňa I. C. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, keďže uviedla, že v predmetný deň počula z ich bytu hluk, krik, buchot. S poškodenou sa rozprávali o tom skutku ešte v ten deň a túto vnímala, že je v šoku, v podstate ani nechcela rozprávať, bola taká zľaknutá, keďže po skutku sa zavrela v izbe a zavolała políciu.

Navyše, reagujúc na argument obžalovaného, že sa poškodenej nevyhrážal, aj keď si presne nepamätá, aké slová padali, odvolací súd v prvom rade poukazuje na to, že zo záznamu o dychovej skúške vyplýva, že obžalovaný mal v čase po skutku, dňa 03.09.2025 o 17:13 hod. nameranú hladinu alkoholu v krvi na úrovni 1,38 mg/liter (t.j. 2,8 promile). V danom prípade teda išlo o vysoký stupeň opitosti, pričom v prípade požitia vysokého množstva alkoholu vo všeobecnosti dochádza k znižovaniu sebaovládania, sebakontroly, deliberácii konania osôb pod jeho vplyvom, väčšej guráži a zvyšovaniu agresívnych tendencií. Pod vplyvom takého množstva alkoholu, navyše pri obave, že poškodená odhlásila obžalovaného z bytu, mohla táto obava uňho vyvolať zníženie sebakontroly a nárast agresivity. Hoci vyhrážanie sa svojej mame obžalovaný kategoricky popieral, v podstate potvrdil slová poškodenej o možnom motíve jeho konania, keď uviedol, že mama mu často vyčíta, že nemá stálu prácu a nezarába peniaze a v minulosti mu aj hrozila, že ak si nenájde prácu, odhlási ho z bytu, čo je v súlade s tým, čo uvádzala poškodená, že obžalovaný na ňu kričal, že ho odhlásila z bytu, čo však nebola pravda.

K opakovanej námietke obhajoby, ktorá v rámci obrany obžalovaného zvýrazňovala, že v kontexte zásady kontradiktórnosti je nepredstaviteľné, aby súd suploval prácu prokuratúry a vykonával v rámci dokazovania „nadpracu“, a to len za účelom vidiny odsudzujúceho rozsudku, krajský súd uvádza, že s touto námietkou sa nebolo možné stotožniť, poukazujúc pritom na ust. § 263 ods. 4 Tr. poriadku, v zmysle ktorého zápisnicu o výpovedi svedka, ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 139 Tr. poriadku, možno prečítať len za predpokladu, že bol pred výsluchom, ktorého sa zápisnica týka, o svojom práve odoprieť výpoveď riadne poučený a výslovne vyhlásil, že toto právo nevyužíva, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona.

V danom prípade z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že poškodená bola v prípravnom konaní pred výpoveďami poučená o možnosti odoprieť vypovedať, ale toto právo nevyužila, výslovne uviedla, že napriek tomu, že obvinený je jej syn, vypovedať bude. Súd prvého stupňa teda nepochybil, ak na hlavnom pojednávaní prečítal výpovede poškodenej z prípravného konania, a preto nebolo možné stotožniť sa s názorom obhajcu obžalovaného, ktorý opakovane sponchyboval postup samosudcu pri vykonávaní dôkazu „čítanie zápisnice poškodenej z prípravného konania“. V danom prípade zákon nevyžaduje, aby čítanie zápisnice navrhla obhajoba či prokurátor.

V tejto súvislosti krajský súd opätovne považuje za potrebné zdôrazniť.

Ustanovením § 1 je vymedzený predmet Tr. poriadku, ktorý v sebe zahŕňa aj účel zákona, ktorými náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov, pričom orgány činné v trestnom konaní a súdy musia rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb. Z rešpektovania základných práv a slobôd vyplýva, že účelom Tr. poriadku je aj uskutočnenie spravodlivého procesu, pričom úlohou orgánov činných v trestnom konaní je odhaľovať a vyšetrovať trestnú činnosť a úlohou súdu o tejto rozhodovať.

Konanie pred súdom je v rámci trestného procesu upravené ako kontradiktórne konanie dvoch protistrán – prokurátora na jednej strane a obvineného a jeho obhajcu na strane druhej, ktorí pred súdom predkladajú a vykonávajú dôkazy, ktoré obvineného usvedčujú alebo oslobodzujú, pričom ich posúdenie je úlohou súdu ako nezávislého a nestranného rozhodovacieho orgánu. Z pohľadu uvedeného súdu teda vyplýva povinnosť zistiť skutkový stav náležite tak, aby páchatelia trestných činov mohli byť spravodlivo potrestaní. Z tohto dôvodu súd v podmienkach kontradiktórneho konania nie je a nemôže byť len nestranným pozorovateľom, ale má nielen právo, ale aj povinnosť aktívne vstupovať do konania na hlavnom pojednávaní a to výsluchom svedkov, či vykonávaním aj dôkazov, ktoré strany nenavrhli (§ 2 ods. 11 Tr. poriadku).

Povinnosť náležite zistiť skutkový stav však súd nezaväzuje k tomu, aby obžalovaného (obžalovaných) usvedčal sám zo spáchania skutku so závažnejším následkom (vo väčšom rozsahu), ako bol ustálený v obžalobnom návrhu. Toto právo (povinnosť) prislúcha prokurátorovi.

Takýto postup súdu, by bol v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, pokiaľ by súd sám vytváral nové dôkazy, resp. dôkazy už existujúce dopĺňal o nový obsah a na podklade týchto dôkazov potom usvedčal obžalovaného zo spáchania skutku závažnejším následkom a vo väčšom rozsahu ako tomu je v obžalobnom návrhu. Za danej situácie by tak súd sám vytváral podmienky, v ktorých jedna zo strán (obžalovaný) by bola znevýhodnená voči protistrane (prokurátorovi), čo tiež nespĺňa a narúša podmienky spravodlivého procesu. Tým by postavenie sudcu v kontradiktórnom konaní, ktoré je postavené na aktivite procesných strán, nezodpovedalo pozícii nezávislého a nestranného rozhodovacieho orgánu, ktorý by na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní bol schopný spravodlivo vo veci rozhodnúť.

V súvislosti s doposiaľ uvedeným krajský súd poukazuje na to, že výsluch poškodenej z prípravného konania, ktorý bol vykonaný na hlavnom pojednávaní a to jeho prečítaním (v súlade s procesnými pravidlami ako už bolo skôr zvýraznené) v konfrontácii s výpoveďou poškodenej na hlavnom pojednávaní (kedy po zákonom poučení odmietla vypovedať), krajský súd považuje za výsluch vykonaný procesne bezchybným spôsobom, keďže pred výsluchom bola v tom čase v procesnom postavení poškodenej opakovane riadne oboznámená so skutočnosťami, ktoré sa jej synovi kladú za vinu a o práve z dôvodu, že je jej blízkou osobou odmietnuť vypovedať a preto je ho možné považovať za riadne vykonaný dôkaz v prípravnom konaní, ktorý sa môže svojím obsahom predniesť do dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Ako už bolo skôr naznačené, v tomto prípade okresný súd, zvoleným postupom z vlastnej iniciatívy nevytvoril nový (predtým neexistujúci) dôkaz, či dôkaz (jeho obsah) existujúci by sám iniciatívne dopĺňal o nové skutočnosti, ktoré doposiaľ neboli stranám v konaní známe, ktoré by boli podstatné pre ustálenie skutkového stavu, čím by sa mala zjavne podľa obhajobného názoru obžalovaného predneseného prostredníctvom obhajcu potom narušiť rovnováha, ktorú má zabezpečiť riadne kontradiktórne konanie a teda rovnosť týchto strán pri vykonávaní dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ obžalovaný prostredníctvom obhajoby prednesenej obhajcom polemizuje vo svojich úvahách s tým, že by zásada náležitého zistenia skutkového stavu mala vzťahovať len na orgány činné v trestnom konaní a nie súd, a vykonanie dôkazu prečítaním výpovede poškodenej je porušením zásad kontradiktórnosti, krajský súd opätovne považuje za potrebné zdôrazniť.

Cieľom trestného konania, ako už bolo konštatované je zabezpečiť, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní (§1 Tr. poriadku). Krajský súd súhlasí s názorom obhajoby, že spôsob a rozsah zisťovania a overovania, či konkrétna osoba spáchala trestný čin, je plne v kompetencii vo veci konajúcich orgánov činných v trestnom konaní a v konaní pred súdom súdu prvého stupňa.

Súčasne je však potrebné zdôrazniť, že táto zásada náležitého zistenia skutkového stavu a teda zistenia dôkazov, ktoré by naplnili požiadavku, čo najvyššieho stupňa istoty o priebehu skutkového deja, aj napriek tomu, že ust. § 2 ods. 10 Tr. poriadku sa *expressis verbis* nevzťahuje na súdne konanie, tak platí aj pre tieto konania a túto zásadu v záujme meritórneho rozhodnutia v trestnej veci má vo svojej činnosti uplatňovať aj súd. Povinnosť súdu uplatňovať túto zásadu a ustáliť skutkový stav bez dôvodných pochybností sa odvíja totižto nielen od ust. § 1 Tr. poriadku (účelu zákona), ale aj z ust. § 321 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku (čo je dôvod kasácie rozhodnutia súdu - zrušenia - rozhodnutia súdu prvého stupňa), ktorý spočíva v pochybnostiach o správnosti skutkových zistení.

Z pohľadu doposiaľ uvedeného, má krajský súd za to, že v danom prípade boli splnené podmienky pre to, aby súd prvého stupňa hodnotil výpoveď poškodenej v predmetnej veci v celom rozsahu a to aj v kontexte dôkazov vykonaných v prípravnom konaní.

Napokon na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd plynie nielen pozitívna povinnosť štátu chrániť právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj právo na kontradiktórne konanie, ale zároveň aj pozitívna povinnosť štátu chrániť život poškodeného, plynúce z čl. 2 spomínaného Dohovoru, pritom obžalovaný je predsa dôvodne podozrivý, že sa mal opakovane vyhrážať poškodenej spôsobením ujmy nie len na zdraví, ale dokonca aj na živote, a preto zásah súdu, v záujme ochrany práv poškodenej, do stavu vykonaného dokazovania v prejednávanej veci, v naznačenom rozsahu nepredstavuje podľa názoru krajského súdu, neproporcionálnu, bezdôvodnú nerovnováhu medzi právami obžalovaného a poškodeného.

Z hľadiska právnej kvalifikácie bol skutok správne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) a písm. e) Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním sa chránenej osobe – blízkej osobe a osobe vyššieho veku, vyhrážal smrťou, ťažkou ujmom na zdraví, resp. inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že u tejto vzbudil dôvodnú obavu o svoj život a zdravie.

Krajský súd za takýchto okolností teda vo vzťahu k otázke viny a právnej kvalifikácie považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah odvolanie obžalovaného za nedôvodné a výrok o vine v napadnutom rozsudku posúdil ako zákonný a vecne správny.

Za zákonný a správny považoval krajský súd, najmä čo do druhu trestu a jeho výmery, aj výrok o treste v napadnutom rozsudku a nestotožnil sa s názorom okresného prokurátora, ktorý žiadal uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov vzhľadom na jeho trestnoprávnu a priestupkovú minulosť.

Pri prečine nebezpečného vyhrážania v zmysle ustanovenia § 360 ods. 2 Tr. zákona, ako kvalifikovaného trestného činu, zákon vymedzuje trestnú sadzbu vo výmere 6 mesiacov až 3 roky. Súd prvého stupňa správne prihliadol na pomer a mieru závažnosti príťažujúcich a poľahčujúcich okolností, pričom priznal obžalovanému príťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 písm. m) Tr. zákona a teda, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený a s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, ktorý považoval vzhľadom na okolnosti prípadu, povahu spáchaného trestného činu, pomery a osobu páchatela za dostatočný. Krajský súd s poukazom na konkrétne okolnosti prípadu, ako aj osobu obžalovaného dospel, rovnako ako súd prvého stupňa, k záveru, že pre tento prípad k dosiahnutiu účelu trestu v súlade so zásadami uvedenými

v § 34 Tr. zákona, keď trest má plniť represívnu funkciu, ako aj úlohu individuálnej a generálnej prevencie a súčasne má predstavovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou, je vhodné pôsobiť na obžalovaného takto uloženým trestom. Čo sa týka zaradenia obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody, aj v tomto prípade postupoval prvostupňový súd správne, ak obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, keďže bol v posledných 10-tich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody.

Krajský súd sa stotožnil s výškou uloženého nepodmienečného trestu, poukazujúc pritom na povahu a charakter skutku, ktorý bol spáchaný voči blízkej osobe a zároveň osobe vyššieho veku, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný a poškodená bývajú spolu v jednej domácnosti, ktorú financuje poškodená a tiež s poukazom na skutočnosť, že obžalovaný pozná zdravotný stav svojej matky, ktorá aj na verejnom zasadnutí krajského súdu uviedla, že je chorá na srdce, psychiku, cievy a má zaťaženy bedrový kĺb, čo však obžalovanému nebránilo vyše roka a pol verbálne útočiť na svoju matku, hrubo, urážlivo sa k nej správať a vyhrážať sa jej zabitím.

Správne postupoval súd prvého stupňa, ak pri rozhodovaní o výške trestu prihliadol aj na doterajší život obžalovaného, keďže z odpisu registra trestov vyplýva, že doposiaľ bol sedemkrát súdne trestaný, z toho trikrát mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, a to pre zanedbanie povinnej výživy v roku 2006, poškodzovanie cudzej veci, ublíženie na zdraví a výtržníctvo v roku 2013, pre krádež v roku 2017 a dve odsúdenia z roku 2022 má pre trestné činy ohrozovanie pod vplyvom návykovej látky, resp. marenie výkonu úradného rozhodnutia. Posledný nepodmienečný trest uložený Okresným súdom Prešov pod sp. zn. OT/65/2022 vykonal dňa 28.02.2023. Z lustrácie registra priestupkov vyplýva, že obžalovaný má evidované veľké množstvo priestupkov rôzneho druhu, a to len za roky 2024 a 2025 v počte 10. V júli a v auguste 2025 spáchal dva priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, z toho v jednom prípade napadol fackou inú osobu, v roku 2024 má evidované viaceré priestupky za hrubé správanie, v jednom prípade aj voči matke. Päťkrát bol postihnutý za priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom uvedených priestupkov sa dopustil jazdou na bicykli pod vplyvom alkoholu a dvakrát bol postihnutý za priestupok proti verejnému poriadku, kedy požíval alkoholické nápoje na verejnosti.

Odvolací súd sa na základe vyššie uvedeného stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že v danom prípade bolo nutné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, spojený s jeho nepodmienečným výkonom, majúci za to, že neboli splnené podmienky pre uloženie podmienečného trestu v zmysle § 49 ods. 1 Tr. zákona, a preto aj krajský súd považuje uložený trest za primeraný a zákonný.

Pokiaľ sa týka odvolacej námietky okresného prokurátora, ktorý žiadal uložiť trest odňatia slobody vo výške 24 mesiacov, odvolací súd je toho názoru, že táto výška trestu by bola neprimerane vysoká, a to aj vzhľadom na žiadosť samotnej poškodenej, ktorá opakovane v konaní žiadala, aby bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, poukazujúc pritom na svoj zlý zdravotný stav, choré srdce, psychiku, cievy, zaťaženy kĺb. Poškodená nepovažuje svojho syna za zlého, poukazujúc pritom na to, že jej pomáha, navarí, uprace, pomôže jej ísť k lekárovi. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí krajského súdu taktiež vyplýva vyjadrenie obžalovaného, že sa chce o svoju matku – poškodenú postarať a vie sa o ňu postarať. Odvolací súd je toho názoru, že nepodmienečný trest vo výmere 16 mesiacov, je zároveň aj obdobím nútenej abstinencie, keďže ako to vyplýva z obsahu spisu, obžalovaný užíval alkohol často a v značnej miere. Zároveň je to aj čas pre obžalovaného na zamyslenie sa nielen nad svojou minulosťou, ale aj budúcnosťou, keďže je v produktívnom veku, avšak dlhodobo nezamestnaný a bez pracovných návykov. Odvolací súd rozumie citovej väzbe medzi matkou a synom, ale je presvedčený, že s poukazom na jeho trestnoprávnu a deliktuálnu minulosť, ako aj na nadmerné užívanie alkoholu, nie je možné v danom prípade uložiť obžalovanému trest s podmienečným odkladom, a to z dôvodu, že nie je vylúčené, že sa obdobnej trestnej činnosti voči poškodenej alebo inej osobe dopustí znova. Nakoľko je však primárnym cieľom trestných kódexov zabezpečiť účinnú ochranu obetiam trestných činov a potrestanie páchatel'ov týchto činov, nebolo možné uložiť obžalovanému miernejší trest.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac možnosť zmeny rozsudku v prospech a ani v neprospech obžalovaného, krajský súd odvolanie obžalovaného ako aj okresného prokurátora postupom podľa § 319 § Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.